

18 de octubre del 1877.

Estimad Thérèse: Sóc béu pœ coure.
pœrent aub les nœves decisivœs. 7' he dit
pœ no escriuria, i beu est que quan
t' he deia no pensava pas fer ho, i a pa-
san de tœt, no ha passat ni un quart
pœ este feut ho. Si que aub aquest
quart he caniat? Bœtes, encara no pœro
no tœro tan aclaparament i i' que af-
mot no i' excessiu! J' he pensat que
com mi' fardœ, mœs au costarœ
d' escriure i a la fi farœ com aub en
Sales, no escriurœ. Ouell convœnce, me
que no i' mœs que una apœccis me-
ra, que pœc guanyar la m œll, però
no pœc, ho pœro i fracassœ, fracassœ
cada vegada. Si sciœis les coses que s.

crio! Este malalta, ja li ho fets dir a
en Joan Lliga li tot el que calgués i que
no en parloria perquè no en puc fer
pendoran. Se'n pensí una vegada més, que
no en compren. Tampoc no en compren
fi en aquest moment.

Hi ha fet una vergonya la seva carta!
Fent que ni ho agratat! És de les vegades
que podria dir alguns cosos d'una
carta d'en Joan a tu. Hastina que d'ho
llegit tota la influència d'aquest
meu estat actual i com multe de les
coses que puc dir aquests dies, m'ha deixat
fambé una sensació una mica amara-
ga. Fa que aquest desiri de fer ho
tot a la meua vida? Fa que adue
les coses més inverosímils han de
treure'm notes falses?

És hi mill penson massa. És que a
la llarga allunyari aquestes tenebres, si
que arribari a trobar un equilibri més o
menys estable, puca menys ho pensí i
per la cosa més insignificant. Formari

a millar una temporada i potes des-
finar-te de nou. Fotes un dia trobari
el reuic definitiu. Tran el cas; en se
fets els afets benefactors i el reuic
amb deliri; però el reuic és lluy de mi,
no puc abastar-lo de tan fàcil com
és. Bon dia! Si jo no me rotchra per
de tornar al meu recuot. Vives ben
quiet, l'esperit, en l'ambient que tant
estimo. La meua germana, la nostra casa,
els nostres germans, els nostres amics. Tot
és lluy, tot és desfet, i jo en sento
el fred d'aquest aïllament. I no se
fer me un reuic amb els tresos escam-
pats i en sento fraudar tota sola,
amb la reconeg de no escotar ni hi
meis. I escluta pel record del beu-
tar passat, pucau se tan feliç tan
contenta amb aquesta ocasió, com
mi del negre, me les tapa aquell
altre record de la meua mequinesa.
Oh Miramis, no null que pensis mai que
tinc la pretensió que al meu costat

ningú poguè esser feliç. Si encis, jo
no ho penso i em coneix tota la misè-
ria; però adreçat que hi heguis gustos
més o menys equivocats, i que em
Miquel equivocadament t'engue, fer
una illusió. I jo que em delecto ~~per~~
per una felicitat torn ungar, que
acesso amb violència la malaltia com
a víctima culpable que em priva del que
és el meu desig, sento tot el anegament
que cal que em tingui pla barrejar els
una porta de la felicitat d'aquella bona
existència. Ja sé que em faig pesada;
parlana un Mánus però tot m'hi porta.
d'encis que amb la presència de les
seves coses, sembla que hegi obert el ba-
guit del despariat Miquel. Per culpa
meua no va ésser feliç del tot. Para
sempre, quan no hi puc fer res, i voldria
fer ho tot. Imagino la meua satisfacció
interna, el meu orgull, on hegués sa-
bit complaure el seu desig. Serà ella,
mes pensos com a la fi hauria sent que

per a cosa sé, hauria tingut un deseu.
Jaig perquè les il·lusions que es feia, no
existien més; però en la seva imagi-
nació. Són ben pobres en tots els sen-
fils: però en cap tant, com en aquell
ta mena d'atractius. ¿I llavors, qui
vol més? Que hagi mort amb la re-
causa però amb la il·lusió? o que ha-
gui aconseguit abastar més la "seua"
felicitat i l'haguer trobat buida? Si
graua: la manca o el el desmai? és
se, no puc o no m'ell pensar-ho.

Alin veig rebre la contesta de la se-
ua mare. Aquesta carta va ésser, per mi,
un nou treball perquè és una
nova imatge que se'm posa davant
de la meua hipocresia. Si no fo
per la vergonya que em fa puc té
tant el veig, te l'annaria. La meua
mare em sompaleis pel trastorn que
m'ha de donar la presència de la co-
sa del seu fill. Ella, però doncs, ha
agrat sempre d'una manera sepp.

nada el meu afecte per ell. És cert
que la seva presència no m'ha privat
me, llavors que per damera repada van
estar junts a la clínica, de deuorata,
li apassionadament tot el meu dit,
tot el meu sentiment. Però, qu'és
el que ella pugui pensar davant del
que jo sé de mi mateixa? Com pots
que no em faci mal que aquesta dona
m'aturi, quan ni jo li parlava potes
em maldiria? Era d'ella de qui
et parlava abans en aquesta carta que ara
doni feta bé a la paperina. Jo'm
esutava tot el temps que em fei, i a pesa
de tot se' que serà la primera persona
que emiri a veure quan arribi a
Barcelona.

I hauria d'haver escrit jo abans, la
contesta que tinc primer del Sr. J.
després d'ella directament.

El Sr. J. m'ha fet una dia que possis
disposar dels elixirs com millor em
sembla, que em fas el que vulgues

que ella els deixava tots a la meua
meua. En la seva conta en diu que
està molt agraïda als amics del seu
fill que volen guardar un record seu.
Sue els doni els llibres que els plagin
ja que de molt bon grat els cedeix
tots els de la llista que feia ~~la~~
sumava. A continuació en diu la
seua situació econòmica extraordinària-
ment millorada després de la mort
d'en M., gràcies al treball del seu
fill petit, que fa innecessaria l'obser-
vació material de la obra. Pose per tant
de nou tots els llibres que antigament
la tenia disposició. Pot comprendre que
jo no me'n puc quedar cap però com
que continuo tenint els meus dubtes
sobre el seu destí, estimaria molt poder
saber que els guardes meus meus pre-
sents.

Fa una excepció en un llibre del Sr.
Calets "Diàleg interior" que ja se'ns fa
ja d'en Sauchy Juan, i en "els llibres" de
Shakespeare que també ha de tornar.

He escrit tot seguit, seguit, sense con-
testar cap de les teves darreres cartes,
ava les estranyis, ni les lletres per
postes, ni hauria escrit. Ara ho he
fet aprofitant el benefici que m'ha
reportat la teua supèrba companyia.

Encara que no pugues semblar, t'ho
he estat molt content de veure't,
ni ho he fet un gran fe!

Si has teus ganes d'escriure, no
t'hi capficis. Finc les cartes per con-
testar, i si m'ho permetes, fare sucara,
mei ganes de monjar-te.

Adieu Marius. Finc ariet

Merci